

Artikel fra Sankt Laurentii Kirkes Sogneblad juni-juli 2003

Besøg på skolehjem i Recife RECIFE DE PERNAMBUCO

Vincentgrupperne i Danmark støtter økonomisk bl.a. et skolehjem for gadebørn i Recife i det nordøstlige Brasilien. Leder af hjemmet er padre Eduardo, født af amerikanske forældre i Puerto Rico. På vores tur til Brasilien ville vi besøge venner i Recife, og samtidig aflægge skolehjemmet et besøg. Ikke for på nogen måde at snage eller komme som kontrollanter, men udelukkende besøge hjemmet af personlig interesse. Adresser, telefonnumre og e-mailadresser kan under tiden virke som en "by i Rusland". I hvert fald når man rejser i Brasilien. Den nemmeste måde at finde hjemmet på viste sig at være det gode gamle trick - at spørge sig frem blandt lokale forretninger. Og jo, det lokale supermarked kendte godt hjemmet og padre Eduardo. Efter brasilianske forhold er hjemmet særdeles velfungerende. Der er ca 50 børn og unge i alderen 6 år og op til 20 år. Drengene og pigerne. Udover få faste medarbejdere er der en del frivillige, som er på hjemmet i kortere eller længere perioder. Også en del tidligere elever arbejder frivilligt på hjemmet, selvom de har både mand/kone og børn. Det giver en indre styrke af uvurderlig betydning, at tidligere elever hjælper til med frivillig arbejdskraft. Uden de frivillige hjælpere kunne hjemmet næppe klare de opgaver, padre Eduardo har påtaget sig. Vi så selvhjulpne og velfungerende unge. Vi så unge, som ikke selv kan noget som helst.

Sol og varme, glade børn og unge hoppede i skolehjemmets swimmingpool for fotografens skyld. Der er god mening i at have en pøl selv om afstanden til kysten er minimal. I farvandet udfor Recife er der hajer bl.a. og så er det ulige nemmere for ledere og hjælpere at holde opsyn med børnene og de unge når badningen foregår på hjemmets grund.

Der er mentalt retarderede børn og unge, blinde, døve og stumme, som udenfor hjemmets trygge mure ville være totalt prisgivet. Men som her får chancen for en fremtidig, tålelig tilværelse.

Den italienskfødte canadier, Pascalli og hans kone arbejder for tiden på hjemmet. Foreløbig i tre måneder. Pascalli viste rundt på ude og inde og fortalte hjemmets historie og hvordan hverdagen forløber. Men da jeg spurgte efter padre Eduardo, blev Pascalli tavs. ”Han er ikke her”, svarede han, ”han er på hospital, men du kan besøge ham dér”. Det viste sig, at padre Eduardo for en uge siden var blevet slået ned af en frugttv.

”Eduardo var ude på vores lille farm og der overraskede en ung mand i færd med at stjæle frugt”, fortalte Pascalli. Eduardo bad den unge mand om at gå hen til huset, hvor der var både frugt og mad. Der kunne han få noget. ”Men lad være med at stjæle”, bad Eduardo den fremmede, som blev vred og truede Eduardo med at han ville komme igen og slå ham ned. Det gjorde han så et par dage senere. Bevæbnet med et segl macheteagtigt redskab), som normalt bruges til at skære græs med, huggede han Eduardo ned og tilføjede ham svære sår bl.a. i hovedets venstre side, på en arm og hånd. ”Da vi fandt Eduardo var han ilde tilredt”, fortalte Pascalli, ”vi troede, vi ville miste ham, som han lå der i en stor blodpøl”.

Vi besøgte padre Eduardo, der lå på enestue nr 711 på ”Real Hospital Português de Beneficiencia”. Han var meget træt og omtåget af medicin. Han blev opereret dagen før vi kom, men ville gerne have besøg, fortalte irmãe Carla, der til daglig også arbejder på skolehjemmet, men her var hans personlige sygehjælper. Eduardo kunne kun modtage én gæst ad gangen fortalte søster Carla, og viste mig ind. Padre Eduardo lå i sengen pakket ind i bandager og gips, plastikslanger og vattamponer. Han småsov da jeg satte mig ved sengekanten, men vågnede med mellemrum og var meget bevidst om, at han havde besøg. Jeg fortalte ham mit ærinde og overbragte hilsner fra Vincentgrupperne i Danmark.

Vi talte lidt om ”vejr og vind”, om skolehjemmet og årsagen til at han lå her. Inden jeg forlod ham med ønsket om god bedring, bad han mig bringe en hilsen til Vincentgrupperne i Danmark og alle de, der støtter skolehjemmet enten med penge eller med forbøn.

”Vi har hårdt brug for både forbønner og økonomisk støtte, og vi er meget taknemmelige for den støtte vi får fra vore danske venner”, sagde padre Eduardo og faldt i en døs for femte gang under besøget. Forinden havde han dog sikret sig, at søster Carla fik mit visitkort, og noterede mit besøg.

Når dette læses i Sognebladet er Eduardo for længst kommet tilbage til skolehjemmet. Han arbejder for nedsat kraft, men han er iblandt alle de unge mennesker, der har så rigelig brug for hans virke. Det seneste jeg ved om hans tilstand er, at Eduardo har fået et mindre tilbagefald med vedvarende smerter i hovedet. På hospitalet i Recife fortæller man, at han i en kortere periode vil opleve smerter i hovedet, men at det på længere sigt vil aftage.